

ствително да се похвали съ своята съдържателност, идейност, опрѣдѣлено направление. Тогава внимателно и старателно сж се редактирали всички наши журнали: личнитѣ нападки, цензурнитѣ изражения сж били тогава непознати, тъкмо противното отъ днесъ, или ако е имало нападки, полемика, то тя е била въ границитѣ на приличието и полемика духовита, доказателна, убѣдителна, а не злостна и злоязычна. Полемиката е необходима, но толкова, до колкото тя отива да обясни дѣйствителността на спорния въпросъ. Да се посочва на личностъ, като водителъ на партия, това може да се допусне, но само да се посочва, ако неможе безъ това. Атака противъ личността, противъ водителя може да има смисълъ, когато е разумна и когато е нужно да се искара тоя водителъ отъ фалшивата му позиция и да се смаже опасния му за обществото авторитетъ. У насъ става тъкмо противното. Вѣстникарството у насъ е станяло едно купище, гдѣто всѣки може свободно и безнаказанно да хвърли свой смѣтъ. Всичко намира прибѣжище въ нея. Безпринципността и безидейността не сж ли най-характеристичнитѣ черти на по-голѣмата частъ отъ тая наша журналистика? Положението ѝ е безпомощно, защото отъ день на день все повече и повече испада. Можемъ ли да кажемъ, че по-голѣмата частъ отъ нея служи на идеали, на истината, честността? Нейната задача, знаемъ, е да гони лжката, да не заблуждава обществото, да не скрива дѣйствителното състояние на нѣщата въ полза на отдѣлни единици и даже фракции, и да не захвърля общото добро. Много отъ нашитѣ „изразители на общественото мнѣние“ не служатъ на обществото и неговитѣ интереси, споредъ както ги разбиратъ, а чисто и просто съ други прѣднамѣрени и лични цѣли. Ето по тоя начинъ нашата журналистика се явява да защитава интереситѣ на единици, прѣдпочитайки тѣхъ вмѣсто общитѣ-нѣщо, което първия журналистъ прѣди 50 години е разбиралъ по-добрѣ.

Но трѣбва да признаемъ, че журналистиката неможе да живѣе вънъ отъ обществото и че отъ това послѣдното зависи да прѣврѣчи пѣтътъ на такава журналистика. Читающия свѣтъ, интеллигенцията е длъжна даже да направи това, защото колкото е виновна недобрата журналистика, толкова е виновна и массата, която дава животъ и поддръжка на тази журналистика. Интеллигенцията трѣбва да отказва своята поддръжка на такава една журналистика, за да оправдае себѣ си, и тогава тая частъ отъ журналистиката ще стане и идейна, ще бъде принудена да се откаже отъ неестественния